

el poble

Tortosa, dilluns 21 de juny de 1937

ANY XXXVI

NÚM. 4.828

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

CERVANTES 10 :: TELÉFON 142

FRANQUEIG CONCERTAT

Portantveu del Partir d'Esquerra Republicana de Catalunya

A Barcelona s'ha descobert una vastíssima organització d'espionatge. Hi han nombrosos detinguts, entre ells Andreu Nin, leader del P. O. U. M. Això explica moltes coses. I entre elles, la principal, el paper predominant del P. O. U. M. en el "putsch" de Maig, que fou un moviment subversiu provocat pel feixisme internacional.

Una campanya menyspreable

No havíem volgut ocupar nos de coses lamentables que hem observat en silenci. Però ja és hora que hi sortim al pas perquè fins ara la consigna s'atreveia només a traure el cap, llançant bilis i corrent després a arraulir-se. Ara, encara que amb covardia, apareix prou definida i audaçiosa perquè la recollim i la censurem.

Hom realitza una campanya de desprestigi contra la primera autoritat de Catalunya. El nom de Lluís Companys és tan clar, tan autènticament prestigiós, que no s'atreveixen tan sols a pronunciar-lo. Però la campanya persisteix i s'aguditzava en tons i amb consideracions diversos en les jerarquies d'oficiant, ja que no en les masses populars que estimen i respecten el seu President.

Aquesta campanya envaeix alguns sectors, i es desplaça en articles, comentaris, caricatures i al·lusions. Sempre d'una manera hipòcrita, artera i cauta, i donant la sensació—real tanmateix—d'obeir a una consigna i a un propòsit. Algú procura propagar la i alenar-la fins al punt que el President de Catalunya sembla ésser l'única autoritat a la qual es possible desprestigiar lliurement i pels mitjans més reprovables i més covards. I això no pot continuar sense protesta.

En nom de Lluís Companys va unit a les gestes més gloriuses de la història contemporània del nostre poble. És el company de Llairet i Seguí; és el que concità l'odi d'Anido i dels monàrquics; és el conspirador contra la dictadura. És l'empresonat d'ahir i el que proclamà, abans que ningú, la República. És el 6 d'octubre, responsable únic per declaració pròpia davant el jutge militar i del Tribunal de Garanties. És el President que ocupà el seu lloc de responsabilitat el 19 de juliol y que féu parlar Godesc per ràdio, iniciativa d'acast decisiu per a la defensa de la República. I això no representa res per a les necessitats d'avui, perquè els encerts passats i les gestes passades no donen ni poden donar títol de capacitat ni de dret per a les conveniències actuals de tan enorme transcendència.

Però, que es parli clar. Que no s'hostilitzi el President mentre se l'obligi a quedar clavats en el seu lloc. Perquè, tots diuen que ha d'ésser hi, i per altra banda vessen, o deixin vessar, tota mena d'atacs contra d'ell.

A Catalunya hi ha també una cinquena columna. No oblidem que la coalició de dretes obtingué 150 mil vots. I aquesta gent s'aprofita del moment d'eufòria de carrer—de lamentable eufòria—per a estendre un ambient contra el President Companys. I ho fan perquè saben que Lluís Companys els ha vençut sempre; perquè coneixen el seu esquerrisme autèntic i el consideren, per tant, com un obstacle.

Però aquest aspecte no tindria importància sense la incoherència o la malévola assistència, o complaença, o per la tèbia reacció dels que bullen i s'agiten en altres sectors i que encara que no representen el sentiment general de la base, la confonen i la desorienten, i es veuen capaços amb això d'alçar un ambient fals perquè s'estavelli la voluntat del President de Catalunya.

Hi ha gent que no té memòria. D'això se n'aprofiten els propagadors derrotistes i els valents d'avui. I cal tenir-ne de memòria. No és possible oblidar les dificultats amb què ha tocat el President Companys, ni la intervenció enèrgica i decidida que ha tingut al llarg d'aquests deu mesos en l'encarrilament d'aquelles dificultats per a superar-les. Recordem, per exemple, l'aspecte de la ciutat en els primers dies; i el Comitè de Milícies, amb representació de totes les organitzacions, veritable Poder a l'ombra d'un Govern de la Generalitat; i els Consells successius amb assistència també de totes les organitzacions; i la Junta de Seguretat, amb la mateixa representació; i els apremis presidencials; i les paraules i els discursos de Lluís Companys, acompanyats d'esforços constants

adaptats a les possibilitats dels elements i de les forces que comptava.

Catalunya necessita, més que mai l'explosió d'un alçament entusiasta i vigorós en la seva hora històrica i de cara a la guerra. Però, és que Lluís Companys, al qual algú vol restar autòritat, pot tenir la força i l'optimisme moral d'aquest impuls tan acorde amb el seu temperament? Si aquesta missió pot concentrar-se en una altra persona que no sigui ell, que ho diguin d'una vegada. I, si no es tracta d'això, què? Ningú no pot suposar que hom pretengui obligar-lo, ara, a aguantar-se en el seu lloc, mentre, per altra banda, hom procura inutilitzar els seus col·laboradors i procura merescut pedestal com a President i com a Politic, per a desfer-se després en una altra activitat que acabi per eliminar-lo de l'alta direcció política de Catalunya. Això no és possible de suposar-ho. Ningú no és capaç de fer-ho amb tàctica. Aleshores, ¿qué es pretén?

Potser algú dirà que les nostres protestes són excessives. Que són filles de la confusió ambiental, de la desorientació. Que això no representa el judici públic. Bé. Pot ésser veritat. Però ningú no podrà negar aquesta campanya dissimulada i hipòcrita que s'alimenta des de diverses procedències i que troba acolliment a la zona de dretes a la qual ens hem referit. No haurà d'ésser pas el President qui alci la veu per a combatre-la.

El que diem avui està estimulat per les últimes i descarades agressions, que fa aparèixer el President Companys com el responsable de tot el que de dolent s'ha produït a Catalunya. És a dir, responsable de tot el nociu per a oblidar tot el que ha fet de positiu i de profitós.

Catalunya vol una direcció de prestigi acatat per tothom, que tingui autoritat suficient per a produir l'alçament emocional dels moments que s'apropen per a donar el cop mortal i definitiu contra el feixisme. Si Lluís Companys no és la figura indicada, que se n'indiqui una altra. Però, sobretot, que es parli clar. Parlar amb embuts, escamotejar responsabilitats, és, avui, una tasca pròpia dels feixistes. Una tasca que unes vegades indigna, i altres fa fàstic.

Agrupació Femenina d'Esquerra Republicana de Catalunya

AVIS

Per tal de millorar la regularització del cotitzar mensualment, degut a les actuals circumstàncies que obliguen al desplaçament d'afiliades, es prega a totes les dones del Partit d'E. R. de C. a que passin pel nostre estatge tots els dijous i dissabtes, de 3 a 6 de la tarda, a fi de que es passin al corrent, ja que s'avisava no es retiraran llurs carnets mentre's no hagin normalitzat la cotització

EL COMITE.

Lletra del nostre ex-director J. Curto i Plá, al nostre company J. Subirats Pinyana

Volgut amic: estic molt bé de salut per aquestes terres. Espero que hem contestaràs ràpidament aquesta lletra i hem comptaràs alguna cosa del que passa per la nostra ciutat; com va per la redacció, anècdotes dels amics i dels estudiants, en fi totes aquestes petites coses que per a tu que està allunyat de la seva terra li han de produir sempre alegria. Ara em pareixen tan llunyants els temps aquells en que anàvem representant «Les caciques» per aquells pobles de Déu, amb la bona finalitat de recaptar fons per a la causa antifeixista. Que petits i insignificants resten aquells sacrificis comparats amb els que ens veiem obligats a sofrir ara. Perquè el que estic vivint, és la guerra amb tota la seva intensitat. Guerra que representa misèria, penalitats, sufriments, però que té la sublimitat per part nostra de que defensem una causa justa, de que lluitem per l'independència de la nostra Pàtria, per la dignitat d'un poble, per la llibertat humana. Solament aquest pensament pot donar forces, resignació i voluntat per mantindre ferma la moral combativa dels homes que estan al front.

Aquests dies s'ha operat bastant per aquest front, conseguint les nostres forces tots els objectius assignats pel comandament. La nostra Brigada ha conquerit posicions de gran valor estratègic, desallotjant d'elles als feixistes i foragitant-los a punta de baioneta. Les antigues milícies van transformant-se amb un gran Exèrcit que no té res que envejar als més disciplinats i eficaços que puguin existir. El valor dels nostres combatents és vertaderament digne d'admiració. Cada fet seria digne de menció i referència. No escric res, per ara, perquè vivim moments en que el fusell és l'únic que té importància. Sense menysprear, però, l'actuació dels periodistes que teniu també, a la reraguarda, la vostra missió assignada. Jo escriuré sobre la guerra i els problemes de la revolució quan haurem aconseguit definitivament la victòria. I crec que serà molt interessant contar el que un ha vist i viscut per si mateix.

Saluda afectuosament de part meua als companys de Redacció, impremta i demés amics meus. I tu reb una forta abraçada del teu amic,

JOAN CURTO I PLÁ.